

Mihai la pădurarul

Dimitrie Bolintineanu

Mihai pierduse lupta.¹ El umbla rătăcit,
Si omul, si natura acum l-au părăsit;
E noapte, vijelie... vestmintele-i sunt ude.
-- Bine-ai venit, streine!... o voce se aude,
O voce virginală... urmează-mi... ai scăpat!
Si-o mână se întinde eroului mirat.

Intr-o colibă mică la zece pasi îl duce.
El intră; la lumină zăreste-o fată dulce.
Copila îi surâde ca cele dintâi flori
Ce-anuntă primăvara la tristii călători.
Parintele ei vine si amândoi veghează
Să aibă multumire acel ce-l ospătează.

-- Tu esti Mihai Viteazul!... eu ungur, tu român.
Dar nu aici o teamă! îi zice-acest bătrân,
Căci ospitalitatea în ceruri e născută
Când ura între oameni era necunoscută.
Ea își deschide sânul la toti câti o doresc:
Altmintirea, ar pierde caracteru-i ceresc.
Sub simplele vestminte s-ascunde câteodată
O inima de ură si de trădări curată
Precum, sub mantă d-aur a omului bogat,
S-ascunde câte-un suflet de pătimi degradat.
Asadar, nu te teme! nu te-ndoi de mine!
Ca sufletu-ti si lutu-ti în pace să s-aline!

Iar tânăra copilă cu buze de rubin
Eroului la masă turnă în cupă vin;
Un plâns de tinerețe pe fata lui străluce
Si crede înca-o dată că viața este dulce.¹ - Lupta de la Mirăslău.